

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

ויקרא

פזרים

תשפ"ד • גליון ק"א

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

לט"נ
כ"ק מרן
אדמו"ר ה'נזר
דוד' זי"ע

הרה"ח ר' אריה לייב וינברג שליט"א

לרגל שמחת אירוסין בנו הבה"ח אברהם יהושע
העשיל בשעטומ"צ

ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

הר"ר שלמה קורץ הי"ו

לרגל שמחת הולדת בנו ני"ו

ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת ויקרא

ליל שבת קודש תשפ"ג

"ושחט את בן הבקר וגו' והקריבו בני אהרן הכהנים וגו'" פרש"י "מקבלה ואילך מצות כהונה לימד על השחיטה שכשרה בזר", אכן בזה"ק (פרשת נשא) אמר רבי אלעזר ושחט אחר ולא כהן שכהן אסור לו לעורר דין כי הכהנים אוחזים במדת החסד ואסור לו לכהן לעורר דין. ומשמע שנחלקו בזה תורת הנגלה ותורת הנסתר אם יש רשות לכהן לשחוט אלא שאין עליו חיוב או שאסור לו לכהן לשחוט.

והנה נחלקו הראשונים בטעם הקרבנות, הרמב"ן הביא בשם הרמב"ם בספר המורה כי טעם הקרבנות לבטל הדעות המשובשות שהיו עובדים לבקר וצאן, וזביחתם לד' ירפא את האמונות הרעות שהם מדוי הנפש, והרמב"ן חולק על זה בתוקף כי לא יתכן שהקרבנות שהם לחם אשה ריח נחוח לד' יבואו רק להוציא מליבן של רשעים וטפשי עולם.

לכן נוקט הרמב"ן הטעם שע"י הקרבת הקרבן יחשוב האדם כי מכיון שחטא לאלוקיו בגופו ובנפשו הי' ראוי שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה נפש תחת נפש וקרבן התמיד הוא בעבור שלא ינצלו הרבים מחטוא תמיד, וכתב שדברים אלו מתקבלים ומושכים את הלב כדברי אגדה. ועל דרך האמת כתב הרמב"ן שיש בקרבנות סוד נעלם, והרמז בזה מה שארז"ל (מנחות ק"י). שבקרבנות לא נזכר שם אלוקים רק שם הוי' בלבד כי

הקרבן הוא במידת הדין והזביחה לשם הוי' לבדו והוא כביכול צורך גבוה עש"ב. ויתכן לומר בדרך אפשר שרק עפ"י תורת הנסתר שהקרבן הוא במידת הדין והזביחה לשם הוי' לבדו לכן אסור לכהן שהוא מצד מידת החסד לשחוט, אבל לפי דרך הנגלה שהוא לבטל דעות המשובשות או לעורר הלב לתשובה מצד נפש תחת נפש אין זה סתירה למדת החסד של הכהנים, כי חסד גדול עשה עמנו אלוקינו שנוכל להתכפר ע"י קרבן ומנחה.

אכן יתכן לבאר בזה בס"ד עפ"ד הזוה"ק, ששני מזבחות היו אחד מזבח הפנימי והוא עומד לשמחה כי שמן וקטורת ישמח לב ומזבח השני עומד בחוץ להקריב עליו קרבנות, והדין נמצא במזבח החיצון וחדוה ושמחה והתקשרות האורות הם ממזבח הפנימי וכאשר מקטירין קטורת במזבח הפנימי מתבטל הדין ממזבח החיצון עכתדה"ק.

והנה ידוע שעיקר הזבח הוא "זבחי אלוקים רוח נשברה" (תהילים נ"א י"ט) אלא שצריך זהירות שיהי' הרוח נשברה במרירות טובה ולא במרירות של מרה שחורה, ובספה"ק תורת שלום להרש"ב מליובאוויטש זי"ע (י"ט כסלו העתר לפ"ק) הביא מכתבי קודש של אדמו"ר הזקן זי"ע, שענין מרירות של מרה שחורה הוא מחמת שרוצה שהגוף יהי' חסיד. והקשה הרש"ב

מצד הנשמה, וכמ"ש (איוב ל"ב ח) "נשמת ש-די תבינם" שהנשמה מורה לו כמה מתוקה היא העבודה ומתוך כך מתעוררים בו רגשי מרירות על שהוא מרוחק מזה, וזוהי הקריאה של חיבה שהשי"ת מעוררו באופן של רחמים שעי"ז יבוא לידי מרירות נכונה המביאה אח"כ לקירבה לאלוקות.

והנה הכהנים שהם מסטרא דחסד צריכים להיות בשמחה תמיד ועל כן כתב הזוה"ק שאין להם לזבוח הקרבנות, כי אע"פ שמצוה עליהם לזרוק את הדם על המזבח ולהקטיר האימורים שכשזרוק את הדם על המזבח נוכח ה' אז המרירות באה מצד קרבת ד', אבל בשעת שחיטה, שמתעסק אז עם זביחת הבהמה שאינה עדיין עבודה לפני ד' שהרי כשרה בזר ממילא אין לכהן להתעסק עם זה, כי רק מרירות שבאה מצד קריאה של חיבה ומצד הנשמה אין לחוש שיהי' בה צד מרה שחורה והכהן שהוא מסטרא דחסד צריך זהירות גדולה שלא להכשל במרה שחורה.

וזה יתכן מ"ש באוהב ישראל (פרשת צו) "אדם כי יקריב מכם" שמי שהוא בבחי' אדם הגבוה אז הקרבן שלו הוא "מכם" כלומר מעצמכם שמקרב נר"ן שלו אל הנקודה הפנימית, והיינו ע"י זה שמסתכל לשרשו כמ"ש (משלי ד' כ"ה) "עיניך לנכח יביטו" נכ"ח הוא ר"ת נ'שמת כ"ל ח"י, שכשהאדם מביט תמיד לנוכח ששורשו בעולמות העליונים עי"ז בא לידי דביקות אמיתי ויוכל לקרב את עצמו אל השי"ת וזהו הקרבן המובחר, "מן הבהמה מן הצאן וגו' תקריבו את קרבנכם" זה קאי על המון עם שאינם בבחינת אדם להקריב קרבן נפשו

זי"ע הרי ודאי כל העבודה היא שגם הגוף תתקשר לעבודת החסידות שהרי הנשמה ממילא טהורה וקדושה היא, אלא הכונה שרוצה שגוף יהי' חסיד שלא ע"י הנשמה, לכן הוא ממשיך על עצמו מרה שחורה, לפי שרוצה שיהי' כך או כך ואינו מצליח בכך, לכן הוא במרה שחורה מה שהוא רוצה, הוא בעצמו אינו יודע, לכן הוא במרה שחורה שזה אינו כלום אלא שנעשה עי"ז כלי שבור – אטראנטע, ואינו נעשה כלי לאלוקות. רק מרירות הנכונה היא ע"י השגה שמשיג איזה ענין אלוקי והוא מתבונן בזה ומתקבל בקרבו טוב טעם בהשגה לאלוקות, ואח"כ הוא מתבונן היכן הוא מעמדו ומצבו ומתוך כך בא למרירות שעל ידה נעשה כלי לאלוקות ואח"כ הולך עם השגתו זאת לעבוד את השי"ת מתוך קירוב לאלוקות, עכ"ד.

וזהו לכאן הענין שכתב בספה"ק אוהב ישראל (ליקוטים), שאותם חסידים שעולים למדריגות שאין ראויים להן באים לשגעון ומרה שחורה רח"ל רק צריך להמתין לקריאה של חיבה כדי לעלות במעלות, וזהו שארז"ל (ע"י רש"י) "לכל אמירות ולכל ציונים קדמה קריאה לשון חיבה" כי אסור להרוס לעלות אל ד' מבלי שתוקדם לכך קריאה מן השמים, עש"ב.

ויתכן שלכן נרמז ענין זה בקרבנות דייקא כי הקרבנות מיוסדים על "זבחי אלוקים רוח נשברה", אולם צריך שהמרירות תבוא ע"י קריאה מצד הנשמה ולא מצד הגוף החומרי, כי כאשר הגוף רוצה להיות חסיד שלא עפ"י הנשמה הוא נעשה בעל מרה שחורה, משא"כ אם השברון לב בא

"מן הבהמה", זה אינו הקרבן הנבחר לד' כי מתערכת בו מרה שחורה.

ויהי רצון שנזכה לעבוד את השי"ת בשמחה ובטוב לבב מרוב כל ונזכה להקריב קרבן פסח כמועדו בביאת משיח צדקנו בב"א.

ברוחניות לכן הם מקריבים קרבנות כפשוטו "מן הבהמה וגו'" עכדה"ק.

וזה עולה בקנה אחד עם האמור למעלה שהזבח המובחר הוא כאשר המרירות באה מצד הנשמה וזה אומרו "מכם" מהנשמה שהיא האדם, ואז הוא קרבן מובחר. אבל אם הוא מתמרמר מצד הגוף

סעודה ג' תשפ"ג

לעבוד. א"ל הרה"ק מאפטא שהוא ישב ויעסוק בתורה והפרנסה תבוא מתוך חלון ביתו. עבר שם פריץ והרוח ניתקה כובעו מעל ראשו והעיפתו לתוך חלון ביתו והיתה מרגלית תפורה בתוך הכובע והי' לו פרנסה בריוח גדול.

והרה"ק רבי וואלף מז'באריז זי"ע הי' אוהב ישראל גדול, ופ"א כשבקשו גדולי ישראל לצאת נגד קבוצה מסוימת אמרו שצריך הסכמה לזה משני צדיקים אוהבי ישראל ושאלו את הרה"ק רמ"ל מסאסוב זי"ע ואת הרה"ק רבי וואלף מז'באריז זי"ע, והרה"ק מז'באריז הראה לשליחים כד מלא דמעות ואמר שאלו הדמעות ששפך על מידת אהבת ישראל ולא יוכל לשנות זאת.

וצדיקים אלו שהיו אוהבי ישראל בכל נפשם בודאי עומדים גם עתה לבקש על ישראל שיוכלו להיכנס למועד הקדוש מתוך הרחבה ומתוך בריאות ונחת וכל טוב.

באמירת לחיים: היום הקרבת הנשיא של זבולון ואמר הרה"ק בעל דברי יחזקאל משינאווא זי"ע שהוא יום מסוגל להמשיך פרנסה, ומקובל בשם המגיד מקאזניץ זי"ע לספר בימים אלו ג' סיפורים כדי להמשיך לישראל פרנסה בהרחבה לצורך פסח, והנה במעשה הראשון הי' ליהודי פרנסה ע"י מכירת י"ש ולא הצליחו הגויים למנוע הרווחים שלו והצליח למכור היי"ש לכבוד פסח, אמנם הי' כאן השתדלות של היהודי בעסק פרנסתו. במעשה השני הצליח היהודי להביא פרנסה לכבוד פסח ע"י שקיבל פרס מהמלך כדי למצוא את הטבעת האבודה והי' לו שפע למעלה מן הרגיל, אבל עכ"פ עשה השתדלות בהליכה אל המלך. ואילו בסיפור השלישי מסופר שהפרנסה הגיעה לו היישר אל חלון ביתו בתוך פגר הקוף בלי שום השתדלות.

והגאון רבי ראובן אודעסר זצ"ל פנה אל הרה"ק מאפטא זי"ע וא"ל שהוא דחוק מאוד בפרנסתו, ושאל האם יצא

לפעמים יכול להיות בהתבודדות שגם השי"ת לא יהי' שם ע"כ צריך לבלול את התשובה עם התורה, עכתדה"ק.

ובימים אלו שהם ימי הכנה לחג הפסח יש להתבונן שהשי"ת מצפה לשכון בתוכינו וגם אנו נכספים להקריב קרבן ד' במועדו, ועלינו לשוב בתשובה שלימה לפניו ולשפוך שיח שימהר לגאלנו בשובה ונחת שהרי הזמן ראוי ומסוגל לכך מכמה וכמה צדדים, והקריאה שיוצאת מאוהל מועד מעוררת כל נפש לתשובה כי השי"ת מבקש מאיתנו "שובו אלי ואשובה אליכם" (מלאכי ג' ז) ועתה הזמן לשוב.

ובזוה"ק (ויקרא כ"ג:) כתוב עה"פ "או הודע אליו חטאתו אשר חטא" שהשי"ת מצוה את השכינה שתודיע לאדם את החטא שחטא, ומי שזוכה לעסוק בתורה כראוי התורה מודיעה לו חטאו כאם המודיעה לבנה בדברים רכים, ובספה"ק בית אברהם הוסיף בשם אביו הדברי שמואל זצ"ל דיש מי שזוכה שהשבת קודש מעוררת אותו לתשובה, וזהו הרמז במ"ש בשם צדיקים "כי לאשמה בה" ר"ת "לא-ל א'שר ש'בת מ'כל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי" כי בשבת קודש הוא ג"כ זמן שבו האדם מתעורר לחשבון נפש, וכמו שארז"ל עה"פ (שמות ל"א י"ז) "שבת וינפש" כיון ששבת וי אבדה נפש" שבשבת קודש הוא עושה חשבון נפשו שבמשך כל השבוע אבד את נפשו ע"י מעשיו, ובפרט כשיושב בחבורת יראי ד' ורואה גודל דביקותם והתלהבות נפשם בעוד הוא כאבן דומם ע"יז הוא מתעורר לתשובה, ועצם עשיית החשבון הוא טובה גדולה בעדו כמאמר העולם כי חשבון הוא חצי סילוק והעיקר שלא ישוב לכסלה

שיחת התעוררות: "ויקרא אל משה וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר", הרמב"ן כתב בשם המדרש שתחילת ספר ויקרא הי' ראויה להיות בפרשת שמיני שבה ירדה שכינה למטה בר"ח ניסן, ורק אח"כ הי' הקריאה אל משה רבינו מאהל מועד אלא שאין מוקדם ומאוחר בתורה, ולכאו' אכתי טעמא בעי מדוע התחילה תורה בקריאה אל משה ולא בחנוכת המשכן.

וי"ל להיות וגלוי לפני המקום ב"ה שיהיו זמנים שלא יהי' משכן ומקדש בתוך בני ישראל בימי הגלות והחורבן והשי"ת משתוקק שנעשה כל טצדקי להשיב שכינתו לצי"ן, לכן הקדימה תורה הקריאה של חיבה למעמד חנוכת המשכן ללמדנו שגם בעת החורבן ישנה קריאה של חיבה אל נקודת הדעת שיש בכל נפש מישראל שהיא ניצוץ של משה רבינו ע"ה, ומצד אחד היא קריאה של חיבה אבל מאידך גיסא הוא דיבור קשה שהשי"ת זועק אלינו מאהל מועד שרצונו להיוועד עמנו בשלש רגלים, ומבקש מאיתנו שנעשה ככל יכולתנו למהר התיקון כדי שנוכל להקריב קרבן ד' במועדו כהלכתו.

ולעת עתה עלינו להקריב מאיתנו קרבן לד' מן הבהמיות שלנו ועי"ז נזכה לקרב עוד יהודים אל השי"ת, וכמ"ש באוה"ח הקדוש שהקרבן הכי נבחר לד' הוא כאשר מקרבין יהודי לתורה ולמצוות, אכן כאשר נקריב את עצמינו אל השי"ת ממילא נשפיע גם על סביבותינו להתקרב אל השי"ת.

והרה"ק רבי וואלף מז'באריז זי"ע אמר על הכתוב "ואם מנחה על המחבת קרבנך", שכאשר האדם עושה תשובה בהחבא ובהתבודדות צריך לבלול אותה בשמן היינו עם התורה שנמשלה לשמן, כי

וזה נרמז ג"כ ב"ויקרא אל משה וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר" שהשי"ת קורא לנו להכין את נפשינו לקראת אכילת המצה, שמכיון שצריך לטהרת הנפש כדי שנוכל לאכול אותה בבחי' אוהל מועד ממילא צריך לשוב בתשובה לפני זה.

והנביא ישעי' אומר לנו בהפטרה (ישעיהו מ"ג כ"א) "עם זו יצרתי לי תהלתו יספרו", פירוש שהשי"ת יצר אותנו להיות לו עמו כדי שנספר תהילתו שזוהי תכלית יצירת העם היהודי כדי שנודה לו תמיד, וע"ז הנביא מתאונן על ירידתן ושפלותן של ישראל (שם כ"ב) "ולא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל", שתחת שזה יהי' עונג נפשם של ישראל להודות ולספר תהילתו הרי זה להם לעומס ויגיעה, אכן השי"ת מודיע לנו בזאת שבימים אלו בהם נברא העולם הרי יש לנו האפשרות להיות כיצירה חדשה שנוכל לספר תהילתו בימים המבורכים, והשי"ת אומר לנו (שם כ"ה) "אנכי אנכי הוא מוחה פשעך למעני וחטאתך לא אזכור" כדי שנוכל להסב בקדושה ובטהרה בליל הסדר ולהכניס יראת שמים ואמונה טהורה בצאצאינו, ואם ישאל ויאמר מנין יהי' לי אמונה טהורה ויראת שמים להשפיע על זרעי, אומר לנו הנביא (שם מ"ד ב'-ג) "אל תירא עבדי יעקב וישורון בחרתי בו כי אצק מים על צמא ונוזלים על יבשה אצוק רוחי על זרעך וברכתי על צאצאיך", כלומר שאם אנו נצחק אל ד' "צמאה לך נפשי" ונייחל לקבל שפעו, הרי הוא יתברך לא ימנע הטוב מאת ההולכים בתמים ויצוק שפע רוחו הטהורה למען נוכל להנחיל זאת לצאצאינו.

ויהי' זהיר מכאן ולהבא, אך אם הוא בבחינת "בדברים לא יווסר עבד" (משלי כ"ט י"ט) אזי היסורים ח"ו מודיעין לו, והשי"ת משתוקק שנתעורר ע"י ענייני תורה ושבת קודש וכיו"ב ולא ע"י יסורים רח"ל.

והרה"ק רבי וואלף מז'באריז זי"ע נסע פעם בעגלתו ושקעה כולה בתוך הבוץ ופנה ואמר להשי"ת, בודאי כל זה מאתך בעל הרחמים כדי לעוררני בתשובה אבל איך אוכל לעשות תשובה ואני בתוך הבוץ הוציאני מן המיצר והשיבני לביתי כבתחילה ואז אשוב בתשובה. והוא מליצה טובה בעד כל ישראל שכאשר ייטב ד' עם עמו ישראל ויוציאם מן המיצר ומן החשכות ממילא ישובו בתשובה שלימה לפניו.

והרה"ק מאפטא זי"ע יצא פעם לקדש את הלבנה והיו עננים כבדים מכסים על הלבנה, ואמר הרה"ק שלפני ביאת המשיח יהי' ג"כ חושך כפול ומכופל עד שלבסוף יסתלקו העננים ותראה האורה, ובתוך כך נתגלה הלבנה ואמר הרה"ק לציבור "נו אמרו ברוך אתה וכו'".

כי הצדיקים אוהבי ישראל ביקשו תמיד להיטיב עם ישראל שיוכלו לשוב שיוכלו לשוב בתשובה מתוך הרחבה ובריאות ונחת, ובפרט בעת הזאת שמכינים עצמינו לחג הפסח צריך שתהי' לישראל הרחבת הדעת לקבל את החג באנפין נהירין.

ודברי התפארת שלמה עה"פ (ויקרא ו' ט') "מצות תאכל במקום קדוש בחצר אהל מועד יאכלוה" בוערים לנגד עינינו, שצריך להכין את פינו בטהרה כדי שנכניס את המצות למקום קדוש ואז נזכה לאכול את המצה בקדושה בבחי' אוהל מועד.

אומר לנו (שם כ"ב) "מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאותיך שובה אלי כי גאלתיך", כמו ששמיים נעשים בהירים ויפים לאחר פיזור עננים כך נפשות ישראל נעשות נקיות וטהורות לאחר ששבים בתשובה שלימה.

ויחיי' רצון שנזכה להתכונן לימים הבעל"ט מתוך תשובה והכנעה והתרוממות הנפשות, ונזכה להקריב קרבן פסח בטהרה במועדו וכהלכתו בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

ועוד אומר לנו הנביא (שם ו') "כה אמר ד' מלך ישראל וגואלו ד' צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלוקים", כלומר אני הוא ברחמים קודם שיחטא האדם ואני הוא עמו ברחמים אחר שיחטא האדם ויתן לבו לשוב, ואפילו בשעת החושך עצמו ג"כ אין אלוקים מבלעדי והוא ית"ש תמיד מוכן להושיט ידו לקבלנו בתשובה שלימה לפניו.

והנביא מדבר אפילו על חוטאים כבדי עוון כמו עבודה זרה רח"ל ועכ"ז הוא

אמרים יקרים

מתוך משתה היין תש"פ

ארז"ל דבפורים "כל הפושט יד נותנין לו", והנה ארז"ל (שבת ה.) "ידו של אדם חשובה כד' על ד'". וי"ל בדרך רמז שכאשר האדם פושט את ידו כלפי מעלה, אע"פ שהיא יד קטנה ורצועה ומלאה עוונות רח"ל אבל מכיוון שהוא פושט את ידו אז היא נעשית חשובה כד' על ד', מרמז על שם הוי' של ד' אותיות שהוא כולו חסד ורחמים שהשי"ת מרחם עליו ונותן מידו הגדולה והפתוחה לתוך יד האדם הנפשט למעלה בתחינה.

ואולי ירמז ד' על ד' לשם מ"ה שהוא שם הוי' במילואו שבגמט' אד"ם, שכאשר האדם מושיט ידו כלפי מעלה בתחינה ובקשה שרועה לחזור בתשובה שלימה אז השי"ת מצדו ית' נותן יד לפושעים, היינו שנותן להם בחינת יד כלומר שמקבלים מאתו ית' יד חדשה ונקי' כד' על ד' מלאה רחמים וחסדים בבחי' שם הוי' ב"ה.

מתוך משתה היין תשפ"ב

"נכנס יין יצא סוד" (עירובין ס"ה.), י"ל דמי שיש בקרבו סודות של תורה ועבודה הרי היין מגלה פנימיותו הטובה. ואפילו מי שבשפלותו אין בקרבו תורה ועבודה רח"ל כיון שכוונתו לש"ש לקיים מצוות חז"ל, הרי ע"י היין יצא הרע מלבבו החוצה ויתבטל כלא הי'.

"תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי" (אסתר ז' ג.), י"ל דבפורים מקויים (שם ה' ה.) "מה שאלתך וינתן לך" שמה שהאדם מבקש נותנין לו מן השמים, ולזה צריך לעורר התשוקה לקדושה ועבודה השי"ת, כי אם נפשו בשאלתו להיות קדוש וטהור ושיהיו לו בנים צדיקים וכדו' נותנים לו ביום זה ד"כל הפושט יד נותנים לו" אלא שצריך לעורר התשוקה לדברים הגונים.

אחר ניגון ווארקי: "נישט גדאוונט נישט גלערנט וכו'", י"ל הכוונה שמתפללים באופן המביא להיות "לא", פירוש ביטול ה"יש", ולומדים באופן שמביא לביטול ה"יש", וכמ"ש (מגילה ז'): "עד דלא ידע", שיקבל ידיעה שהוא בבחי' "לא" ואז ממילא אין מכעיסין את השי"ת, וכהמשך הניגון

הנ"ל "נאר דעם בורא עולם נישט ד'צערנט". משא"כ מי שהוא בבחי' "יא גשלאפען יא געגעסן" היינו שאוכל וישן בלי חשבון, הרי זה עלול להביאו להיות "יא", היינו להיות "יש". ועם כל זה גם אז אין ייאוש ועליו להשתדל עכ"פ לזכור את השי"ת ככל יכולתו, "אבי דעם בורא עולם נישט פארגעסן".

